

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Danskeren 1

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Danskeren 1", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 416. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1848_941-txt-shoot-idm17622.pdf (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Danskeren.

Et Ugeblad.

1848. Onsdagen den 20de September. Nr. 27.

Albert Thorvaldsen,

(i Marts 1844.*Skiøndt dette Vers, skrevet i meget syg Tilstand, har været forlagt og er blevet forligget, giver jeg det dog, som jeg finder det, da hvis jeg har andet om Sagen at melde, det helst maa staae for sig selv.)

- 1 *Tids-Alderne* har og en *Nyaars-Dag*,
Naar Solhvervs-Aander svæve over Jorden,
Da sidst de svæved under Tordenbrag,
Sig vendte Solen morgenrød mod *Norden*,
Og aarle vaagned da et Kæmpekuld
Med Kronehelme af det røde Guld!
- 2 Ja, stolt oprandt en Gude-Alder ny
Med vort Aarhundrede for *Nordens* Stammer,
Af den skal over Hav og Bjerg gaae Ry,
Saavidt som Øiet funkler, Hjertet flammer,
I den opstaaer ved *Nordens* Kæmpehaand
Alt *Forbigangent*, som var født af *Aand*.
- 3 418Du var den Første, *Thorvalds* prude Søn!
Du blev den Største i din Kreds paa Tuen,
Da med din *Jason*, kæmpemæssig skøn,
Du kækt dig taarned under Himmelbuen,
Og gjorde brat det til en afgjort Sag,
At før og efter var som "Nat og Dag!"
- 4 Forbauset Verden saae hos dig paany
De *Græske Guder* stige op af Jorden,
Den offred til dig i en *Viraksky*,
Som om den bæved for *Kronions* Torden;
Men du, oplyst af *Nordens* Kæmpeaand,
Bortvifted Skyen med en *Barnehaand*!
- 5 Et *Menneske* du var og *ingen* Gud,
Din Herlighed stod under Blomstens Love;
Med den i Lys du skinned faur og prud,
Med den i Løn du skal nu længe sove;
Ei Knæ jeg bøier og ei *Virak* strøer
For hvad kun lever som en Blomst og dør.

- 6 Vemodig hørde jeg det høie Gny,
Da Livstraad din, den skjønnne, blev afskaaret,
Og sørgelig det klang i Skov og Sky,
Da "*Konstens Konge*" blev til Graven baaret,
Dog Nyaars-Kæmpen har, som Nyaars-Dag,
Sin Morgen-Røde og sit Solbjergs-Lag!
- 7 419 Du var den *Første* af vort Kæmpekuld,
Heroldernes, som vaagnede med Solen,
Og de, som end sig høine over Muld,
Ei sidde længe paa Forundrings-Stolen;
Hvad med dem fødtes, vorder aldrig graat,
Men sortne maa det for hvert Øie blaat!
- 8 Et *Menneske* du var, det *Æres-Navn*
Vanhelliges, saavel som Guds, fuldsaare,
Thi føle *Mennesker* og dybt dit Savn,
Og Perlen i din Krands er *deres* Taare;
For *Mennesker*, de Store og de Smaa,
Den altid funkled paa dit Himmelblaa!
- 9 Varst du en *Christen?* som en *Æres-Sag*,
Man spurgde høit, da man dig bar til Jorde,
Og dine Billeder i *Kirkesmag*
Bevise kun, du vidste hvad du gjorde,
Men til din Lykke, baade fjern og nær,
Om Roes for Gud maae alle tie kvær.
- 10 Gjaldt det om *Æren* mellem os i Nord,
Hvo turde dig vel nægte *Christen-Navnet!*
Gjaldt det om *Æren* overalt paa *Jord*,
Saa *god* en *Christen* vorder længe savnet,
Ei blot i Mylren under Himmel-Tag,
Men midt i Præste-, Biske-, Pave-Lag!
- 11 420 Du kiendte kun den *falske* Christendom,
Og den betragted du med Ynk og Harmen,
Hvor du den saae i *Axelstad* og *Rom*:
Den istapkolde og den lummervarme;
Saa hele Verden veed det godt og grant,
Du var *ei* Catholik, *ei* Protestant.
- 12 En *Hedning* altsaa af en egen Art,
Ei af Rimthusserne, som Himlen true,
Men af *Lysalferne*, hvem aabenbart
Er Guddoms-Stemplet paa den kække Bue;
Du mellem Alfe-Chor omsværmed frit,
Men skielned immer grant dog *Sort* fra *Hvidt!*
- 13 Det viser Billedet af *Hviden Christ*,
Med Majestæt og Konge Lader milde,
Lad det kun staae, som Billed-Støtten hist
Af den Høilovede, ved *Jordans* Kilde!
Hvor giennem *Fonten* rinder Livets Strøm,
Naaer *Sundheds-Blomsten* til Hans Klæders Søm!**Eusebs Kirke-Historie* (VII. 18,) hvorefter han selv, i *Paneas* ved *Jordans Kilde*, saae et støbt Billede af *Christus*, med en *Kvinde* knælende foran sig, som, efter Sagnet, var den fra "Evangeliet" velbekiendte "blodsottige Kvinde". Denne *Hedenske* Kvinde havde af Taknemmelighed opreist Støtten ved sit Huus i *Paneas*, og paa samme Sted, siger *Euseb*, groede en ubekiendt Urt, som, naar den naaede Sømmen af *Hans* Kappe, fik Lægedoms-Kraft mod allehaande Sygdomme.
- 14 421 Det *Christus-Billed* af en *Hedning-Haand*
Stod tre Aarhundrede ved Fruer-Buret,
Hvor hun, som rørde ved Hans Klædebon,
Til Mindetegn det havde undermuret;
At hun var *hedensk*, følger af sig selv,

Hun reiste "*Billeder*" ved "*Jordans*" Elv.

15 Gid dette Billed af din Mesterhaand
Ved "Fonten" staae til lige varigt Minde
Om Sømmen af det *hvide* Klædebon,
Og *Troen* hos den ømme *Dannekvinde*,
Som yndig knæler ved den Konges Fod,
Der raadte mild paa hendes Vaande Bod!

16 Jeg korsor mig for lede "Satan" kun,
Og ei for Mennesker, som mine Lige,
Jeg *selv* var *Hedning*, men dog *ingen Hund*,
Og Skriftemaalet mit i *Sandheds* Rige,
Det lyder saa: det randt mig nys ihu,
At der er *meget Hedenskab* hos mig endnu!

17 Hos mig det gaaer, om ei i Lyset alt,
Saa dog i Løbet giennem Skiærsilds-Baalet,
Hos dig Endeel som Støv til Jorden faldt,
Og Resten pustes bort af Engle-Maalet,
Hvor du, indført i bedste *Konge-Lag*,
Skal paa den "*sande Christendom*" faae Smag.

18 422 En *Konge* var du, under *Alberts*-Navn,
Skiøndt uden Sværd og perlestukket Throne,
Dit Septer vakde Fryd og virked Gavn,
Mens barnemild du leged med din Krone;
En *Konge* var du paa din Blomster-Øe,
Som Faa kun fødes og som Færre døde!

19 Du Kronen bar paa dine hvide Haar
Saa let, som sjelden bæres Rosen-Krandsen,
Naar faure Glutter, skiemtende i Vaar,
Hensvæve frit og yndig giennem Dandsen;
Men meer alvorlig stræbde ingen Drot
At vise: *Kongeligt* er altid *godt!*

20 Saa hvil da *kongelig*, du Alfe-Drot,
Hvor Leiет redes dig i Borge-Gaarden,
Til atter tindrer Øiet himmelblaat
I den forklarede Naturens Orden!
Som *Dvalin*, gamle Nordens Konge-Dværg,
Til Kæmpehøi du fik et *Himmelbjerg!*

21 Det er *Olympen* med sin Gude-Hær,
Opskudt paany i *Sællands* Bøge-Lunde,
Til Udsigt vid i Aftenrøde skiær,
Henover Storværks Strøm i alle Sunde,
En Klippe-Grundvold for et Kæmpe-Slot,
Et *Lydskjælv* for vort Nordens *Asa-Drot!*

22 423 Med *Seiers-Haab* du i din Ungdoms Vaar
Uddrog til Kæmpeskridt i Laurbærlunden,
Med *Seiers-Haab*, det gamle *Odins-Kaar*,
Afbilled du dig selv i Aftenstunden,
Og *Seiers-Disen* paa sin Dronningstol
Skal Haabet *krone* paa dit *Kapitol!*

23 Nu rør dig levende i Sagn og Sang,
Du *Adel-Menneskets* høibaarne Minde!
Din grønne Lund var altid *Danevang*,
Og du er *Nattergalenes* Veninde;
Omsvæv til Dommedag den Blomsterøe,
Hvor ei paa Kongegrav Kiærminder døde!

24 Og reis dig, hedenfarne Kæmpers Æt!
Stræb meer ei *Thurserne* at efterabe!

Skik i din Stand og i din Tid dig ret,
Ved i den gamle Kæmpe-Aand at skabe!
Da lever i dig, Død og Grav til Trods,
Hvad der opvakde *Thorvaldsen* og os!

Om Hjertet som Danmarks Perle.

“*Hjerteblind* har sine *Øine forbrudt*.” Det er et *gammelengelsk* (angelsk) Ordsprog, som jeg ifjor satte paa Titelbladet af min “*Lykønskning* til Danmark med det *Danske Dummerhoved* og den *Danske Høiskole*,” men skjøndt *Titelbladet* har haft langt flere Læsere end *Bogen*, saa tør jeg dog allermindst vente, at de, der nøiedes med *Titelbladet*, har lagt Ordsproget paa Hjerte, men maa snarere forudsætte, at selv de fleste af *Bogens* Læsere har sprunget *Titelbladet* over for ikke at løbe *Panden* mod *Dummerhovedet*. Da saadanne tilfældige Omstændigheder imidlertid hverken maae lægges et godt Ordsprog til Last, eller komme velvillige Læsere til Skade, saa burde jeg for længe siden i “*Danskeren*” med Flid have opfrisket et Ordsprog, som netop fordi det er *gammelengelsk* er ægte *nordisk* og godt *Dansk*, og følgelig saa *utydsk* som muelige. Da nu imidlertid “den *Prosit*, som kom seent, er bedre end aldeles ingen” saa vil jeg idag gjøre Læseren opmærksom paa det gamle Ordsprog, at “*Hjerteblind* har sine *Øine forbrudt*,” baade fordi det efter min Overbeviisning udtrykker en dyb *Almeen-Sandhed*, der maa ligge til Grund for ethvert godt *Oplysnings-Værk*, og fordi det i alt *Fald* udtrykker den *Betragtning* af *Menneske-Livet*, som fra *Arildstid* faldt alle *425* *Nordboer* og især os *Danskere* naturlig, saa naar vi herefter ikke vil see med *Andres*, enten *tydske*, *franske*, *romerske* eller *chinesiske*, men med vore *egne danske* og *nordiske Øine*, da vil vi see *Hjertet* og alt det *Hjertelige* i et ganske andet *Lys* end det, man har tændt for os enten i *Latin-Skolen* eller i nogen af alle vore *Skoler*.

Lige saa lidt nu, som de, der bar *Kong Frode Fredegods* Lig “*tre Aar om Land*,” fordi de havde ham kiær, gik og grublede over, enten det lille *Stykke Kiød*, vi i *Lov-Sproget* kalde *Hjerte*, er af et ædlere eller finere *Slags* end alt det *Øvrige*, ligesaa lidt vil vi trættes enten med *Lovtrækkere* eller *Haarkløvere* eller *Opskiærere* (*Anatomer*) derom, men holde os til det *Hjerte* paa *Billed-Sproget*, hvoraf alt *Hjerteligt* udspringer, hvor saa end *Kiød-Hjertet* sidder, enten i *høire* eller *venstre Side*, og enten *Hjarne* og *Brage*, ved *Dannelsen* af *Nordens Billed-Sprog*, har gjort ilde eller vel i at bruge *Ordet* “*Hjerte*” om *Kilden* til al vor *Med-Følelse*, som vi alle paa *Dansk* kalde *Hjertelighed*. *Sagen* er kun den, at ligesom man i *Norden*, og især i *Danmark*, altid har troet og regnet paa *Blodets Baand*, ikke alene til daglig *Brug* og i *snevre Kredse*, men ogsaa i hele *Fædernelandet* og i *Tidens Længde*, fra *Slægt* til *Slægt*, saaledes har man ogsaa fra *Arildstid* i *Norden* og især i *Danmark* taget *Kvinder* og *426* *Børn* i en egen *hjertelig* *Betragtning*, hvorved hele *Folkets Tankegang* fik et ganske eiendommeligt *Præg* og *Modersmaalet* en egen *Farve* og *Bøining*, saa hverken vort *Hoved* eller vort *Modersmaal* passer til den *Latinske* og *Tydske* *Tankegang*, hvorefter *Blodets Baand* gjælder for et gammelt *Æventyr*, og *Kvinder* og *Børn* for blot *sandselige* *Ting*, der kun duer til at *trælle* og *kiæle* for os, med mindre det er *Drengbørn*, der kan *afrettes* til at blive ligesaadanne *store Karle* og *vise Mestere*, som *ramme Tydskere* og *stive Latinere* altid i deres *egne Tanker* har været.

Skulde vi derfor have tabt hele vor *hjertelige* *Betragtning* af *Menneskelivet*, eller skulde vi dog i en *ulykkelig Time* have *forsvoret* at hylde og følge vor egen *Natur*, og vil heller forgaae end bryde vor *unaturlige*, altsaa *umenneskelige* *Eed*, da er det *klogeste*, vi kan gjøre, heller idag end imorgen at opgive vort *Modersmaal*, der slet ikke passer til den *fremmede* *Tankegang*, og tillige opgive al *Paastand* paa at have et *eget Hoved* (a head of our own) eftersom dets *naturlige Omløb* gaaer stik imod hvad vi har svoret paa som den ene *rette Viisdom* og *Klogskab*. Tør vi nemlig ikke vove vort *eget Nordiske Hoved* mod *Tydskens*, og vil vi ikke være vort *Danske Modersmaal* bekiendt, da er det *topmaalt Daarskab* at holde paa dem, der enten lee vore *Latinske* og *Tydske Skolemestere* lige op i *Øinene*, eller udtrykker dog deres *Viisdom* saa skævt *427* og *stivt* og *vredent*, at man maa baade lee og græde over det, thi ved da at holde paa dem, holder vi ikke blot paa en *unyttig Byrde*, men bereder os selv en daglig *Pine* og *Plage* i *Skolen*, hvor de *vise Mestere* er nødt til daglig at lægge vort *Modersmaal* “paa *Pinebænken*” for at faae det til nogenledes at rette sig efter deres *Fornuft*, og nødes til daglig at klappe *Kage* paa vore *Øren*, for at faae vort *saakaldte* *Dummerhoved* til at antage en *smule skolemesterlig* *Skikkelse*. Ja, det er ikke engang dermed *Nok*, thi vil vi blive til hvad man kalder “*Noget i Verden*,” til andet end hvad man kalder “*Bønder* og *Bæster*,” da maae vi ikke blot berede os paa den samme daglige *Pine* og *Plage* til vi har taget *alle* vore *Examener*, men vil vi ikke nøies med at have et “*vist Levebrød*” og lade det derved hængende *Embede* omtrent skjøtte sig selv, men vover at give vort *Ord* i *Laget* med, *mundlig* eller *skriftlig*, efter vort *eget Hoved* og paa vort *eget Modersmaal*, da faaer vi nødvendig alle *Skole-Mestrene*, som *Hegle-Mestere*, paa *Halsen* og maae høre, at vi er faldet over et *Svin* og har glemt vor *Latin*, eller, som det hedder paa *Pluddervælsk*, at der er foregaaet en *gruelig Reaction* i vor *intellectuelle* og *moralske Dannelse*, saa vi er sunket ned til *Massen* igjen.

Eet af To altsaa: enten maae vi fatte Mod til at være og vise os som Vorherre har skabt os, tænke som vi har Hoved og tale, som vi har Modersmaal 428til, uden at bryde os om, enten hvad *Tydskerne* eller *Chineserne*, om de mærker det, vil synes, vil sige og skrive derom, enten det, eller vi maae træffe et Valg mellem de tre eller fire *Folke-Hoveder* og *Tunge-Maal*, som *fornuftige* Mennesker efter Skolemester-Dommen kan være bekiendt, og som jo er først *Latinsk*, saa *Tydsck*, saa *Fransk* og kun til Nød *Engelsk*. Da nu imidlertid det *Latinske* Sprog kun er et *dødt* Folks Tungemaal, og det *Latinske* Hoved altsaa aabenbar et *Dødning-Hoved*, og da næsten alle finde det *Franske* Hoved meget for let og det *Engelske* meget for tungt til os, og de tilsvarende Tungemaal alt for vanskelige, saa staaer kun *Tydsken* os til Tjeneste, eller, hvad siger jeg! saa maa *Tydsken* jo tage os og see til hvad han kan gjøre af os, og vor første Omsorg maa da være, at faae alle Mand lært saa meget *Plattydsck*, at de derpaa kan oversætte det *Jydske* "a er og en *Savser*, *Falil!*" og paa deres bare *Knæ* bede om Optagelse i det *Høitydske* Forbund. Har vi nemlig forloret eller forsvoret al *Tro* paa den *Nordiske Aand*, paa den vældige *Livs-Kraft* som oversvævede det gamle Nordens Folk i deres *Aser* og *Vaner*, som besjælede Dets *Kæmper* og *Skjoldmøer* til uforglemmeligt *Storværk*, og som endnu opflammer Dets *Skjalde* til en *Svanesang*, hvorved de *Fremmede* studse; og har vi med det samme forloret eller forsvoret alt *Haab* om, at *Norden*, ligesaavelsom *Tydsck429land*, *Engeland* og *Frankerig*, kan selvstændig udvikle og i sit *Modersmaal* udtrykke, i sine *Bøger* aftegne en eiendommelig *Synsmaade*, *Vidskab* og *Smag*; nu saa indsee da ogsaa alle *Nordboer* og især alle *Danskere*, at *Tydskerne* har *Ret*, naar de betragte os som *Slaver*, som *Utydscker*, der enten maae blive ved at være *Fæ* og *Barbarer*, eller lade sig, saavidt mueligt, fortydske tilbunds, og derfor, først og fremmest gaae ind og gaae op, og, folkelig talt, gaae under i det *Tydske Samfund*, glade ved at kunne *skjule sig* der for al *Verden* under *Dobbelt-Ørnens* keiserlige *Vinger*.

Nu, at jeg for mig og mit *Huus* alt for en *Menneske-Alder* siden har truffet *mit* Valg og er med hvert *Aar* kommet længer fra at angre det, at jeg har skjaldret og tænkt, talt og skrevet saa *Dansk*, som det var mig mueligt, og dermed beviist i det mindste *Mueligheden* af endnu med *Aand* og *Ord* at kunne forsvare *Nordens* kæmpeskridende *Tankegang* og *Danmarks* bølgerullende *Modersmaal*, det veed mine *Læsere* vel, og en *Lands-Forræder* og *Folke-Niding* maatte jeg jo være, om jeg raadte dem til det *modsatte* af hvad jeg selv gjør og hvad jeg veed, jeg, netop, *hvis* *Norden* nu folkelig forgik, som den *sidste* *Kæmpe* for *Fædrenes Aand* og *Mødrenes Hjerte*, havde gjort mig verdenshistorisk *udødelig* ved! Men om jeg endnu i den *sidste* *Time* af mit *Levnetsløb* og i det *sidste* *430*Øieblik af *Danmarks* *Frist* kan vise mine *Landsmænd*, at det er ikke blot *Nordboen*, men det er ogsaa *Mennesket*, det ægte *Menneske*, skabt i *Guds Billede*, med *Ordet*, det *uhaandgribelige*, det *usynlige*, det over al *Maade vidunderlige*, *guddommelige* *Ord* i sin *Mund* og i sit *Hjerte*, som "gaaer fra sig selv" indslutter sig i *Aande-Verdens* gruelige *Daarekiste*, som er den klare *Selv-Modsigelse*, ved at fornægte og bespotte *Hjertet*, som unægtelig er *Livets Kilde* hos hvert *Modersbarn*, *hele* *Menneske-Livets Kilde*, fra den dybeste *Grund* til det *høieste Trin*; om jeg kan det, kan jeg vel ikke forud vide, men jeg troer det ikke. Kan derfor den dybe men dunkle *Folke-Følelse* i *Danmark*, den *naturlige Tro* baade paa *Kald* og *Evne* til en eiendommelig og fri *Udvikling* og *Forklaring*, kan den *Tro* ikke selv flytte de *Bjerge*, som de *fremmede*, især *Latinske* og *Tydske* *Skolemestere* har optaarnet paa den eneste muelige *Vei* til *folkelig* *Oplysning* og *Dannelse*, da er uidentivl *Danmark* forloren, og jeg frygter meget for, at det øvrige *Norden*, uden *Danmark*, trods sine store *Kræfter* ikke vil kunne værdig fuldende den store *Løbebane*, der kun i *Asamaalet* har sit rette *Forbillede*, eller fuldføre det *Nordiske* *Storværk*, som er *Forklaringen* af hele *Menneske-Livet* i *Tidernes Løb!*

Da jeg nu imidlertid er vis paa, at denne *Menneske-Livets* *Forklaring*, der omfatter baade *Aand* og *431Hjerte*, baade *Menneske-Naturen* og *Menneske-Historien*, maa lykkes *ensteds* paa *Jorden*, og kan dog kun lykkes, hvor det er forberedt fra *Arildstid*, som det *kun* er i *vort Norden*; saa forudsætter jeg dristig, at *Folke-Følelsen* i *Danmark*, trods den tilsyneladende *Seier*, det *Latinske* *Stilemageri* og den *Tydske* *Selvklogskab* har vundet over den, vil være stærk nok til at hævde *Hjertets* *Rettigheder*, og tilkæmpe sig en *Oplysning* paa det *Danske Modersmaal*, som deri finder sit velbehagelige *Udtryk* og befrier det *Danske Hoved* fra at trælle for *Tydsken* og fra at forvirres af alle de *Fremmedes* *Griller*. Ligesom det nu er den *Danske* *Folke-Følelse*, vi paa *Billed-Sproget* kalde *Dannekvinden*, saaledes er naturligviis hos os, som allevegne, *Kvinden* det levende *Udtryk* for den dybeste og stærkeste *Følelse*, der findes hos *Folket*, og derfor gientager jeg her mit gamle *Omkvæd*, at *Danmarks* *Frelse* *igrunden* beroer derpaa, om *Dannekvinderne* i det *Hele* vil tage *Fædernelandet*, *Modersmaalet* og den levende *hjertelige* *Oplysning* og *Dannelse* under deres, vel tilsyneladende *afmægtige*, men dog *igrunden*, *folkelig* talt, *stormægtige* *Beskyttelse!*

Eftersnak om min "Bragesnak".

¹ **M**in *Brage-Snak*, paany det første *Ord*,
Som *Mimers Hoved* mæled her i *Nord*,
Den kom til *Verden*, som hver *Moders Søn*,

Med Trang til Yndest hos det *smukke Kiøn*,
Og *Kiønnet*, ved hvis Yndest den *blev til*,
Slaae Haanden af den sikkert aldrig vil,
Men lade "sildigfød og tidligmød"
Den finde Hvile i sit varme Skiød,
Og løfte den, som den kan løftes let,
Med begge Hænder op til Munden tæt,
Og aande saa medlidende paa den,
At frosne Læber varmes op igien,
Og kysser i en ubevogtet Stund
Dem lige midt paa deres røde Mund,
Og rødme selv derved paa Børneviis
Og springe op igjen til Kiønnets Priis!

- 2 Godtfolk har ondt ad mig som andre Skjalde,
De for galant ved Damerne mig kalde;
Maaskee jeg var det ogsaa lidt, forinden
Jeg lærde ret at elske *Dannekvinden*,
Men nu til hver jeg siger dristig Trods,
Som vil gaae mellem Bark og Træ hos os;
Thi nu hvad smukt jeg siger til de mange,
Og hvad jeg splitter ad i hundred Sange,
Er Gienlyd kun af Ordet til den *ene*,
Hvorned for meget jeg kan aldrig mene;
Thi elsket af den ægte *Dannekvinde*,
Selv Skjalden ei for høit kan elske hende,
Og meer end Kiærlighed af Hjertensgrund
Udtrykker dog ei selv den bedste Mund!